

Esoterische Kring 1978-1979
Nummer 5 – 8 januari 1979.

HORA EST

(Inleiding)

De gebruikelijke spreker heeft het nodige te doen in Zuid-Azië. Ik neem waar (Franciscus).

Wij hebben vanavond een gastspreker waar ik naar toe geweest ben en gevraagd heb; "Waar gaat u over praten?"

Antwoord: "Om het simpel te zeggen: Hora est. Het is het uur." Dat betekent het volgende:

Tijd is iets waar mensen weinig verstand van hebben. De werkelijkheid van de tijd hangt samen met een enorme klokwerk dat jullie melkwegstelsel noemen. Daardoor ontstaan er een groot aantal verschillende waarden die jullie allemaal tijd noemen. Maar wanneer je dat ontleedt kom je tot de meest wonderlijke conclusies.

Ik ben op aarde tijdgebonden geweest. Ik heb de tijd beleefd in verschillende sferen en ik heb de wonderlijke conclusie getrokken (ik vind het tenminste zelf wonderlijk; hij niet, ik wel) dat tijd samenhangt met kracht.

Geestelijke kracht wordt groter naarmate je leeft in een sfeer of bewustzijnstoestand waarin tijd minder betekenis heeft. De gastspreker zegt: "En omgekeerd: Naarmate de mens zich meer naar de tijd gaat richten heeft hij minder energie."

Ik vroeg hem: "Hoe gaat u dat vertellen? Technisch?"

Antwoord: "Nee, daarvoor voel ik niet. De mensen zijn al veel te technisch."

Ik heb het één en ander met hem besproken en ben eens gaan kijken wat waar was van hetgeen ik begrepen heb. Nu blijkt het volgende – heel zonderling – mensen die proberen tijd te sparen komen altijd meer tijd tekort. Gelijktijdig zijn ze steeds meer vermoeid dan degenen die de tijd hebben.

Bij mensen is het inderdaad zo dat degenen die rustig leven – ook wanneer ze gestaag doorwerken – veel ouder worden. Veel vitaler zijn. Ook meer levenskracht en meer geestelijke kracht ter beschikking hebben dan de mensen die veel meer gebonden zijn aan allerlei tijdsindelingen. Erg merkwaardig, maar waar.

Ik ben eens in verschillende sferen gaan kijken. Omdat een vergelijking niet goed mogelijk is wanneer je ook niet naar duistere sferen gaat, heb ik gekeken naar een paar minder heldere sferen. U weet wel, waar alles, zo met een grauwluijer omgeven is. En wat blijkt? Degenen, die daar leven zijn over het algemeen gedreven. Ze willen iets, maar kunnen het niet waarmaken. Daardoor spannen ze zich voortdurend in, terwijl het is alsof die tijd gelijktijdig trager is en de mensen meer willen doen in die tijd.

Bezie je de gehele sfeer dan blijkt dat alles wat er is bijna onmiddellijk verrot is. Als het verrottingsproces op aarde bij wijze van spreken drie dagen duurt zie je het daar plaatsvinden in 25 minuten aardse tijd gerekend. Processen van veroudering, waar je hier op aarde toch altijd tot je 65+ over doet, kunnen daar in enkele dagen plaatsvinden. Dat was een opvallend verschijnsel.

Ik ben eens gaan kijken wat dat voor die sfeer betekende. Ik kwam tot de conclusie, dat door dit verouderings-, om niet te zeggen ontbindingsproces, degenen die daar leven op een gegeven ogenblik afgeremd worden, waardoor een toestand van stases ontstaat. Het is net alsof ze in een soort coma verkeren. Tijdelijk dood zijn bijna.

Men kan in die tijd weer energie opdoen, maar men kan ook de kracht en de rust, die ze dan hebben, gebruiken om te evolueren naar een andere sfeer. Hier blijkt dus uit dat het tijdsgebruik daar meebepalend is én voor de situatie waarin je verkeert en voor de mogelijkheden waarover je zult beschikken.

En toen ben ik naar zomerland gegaan. Een heel ontspannen wereldje, zoals u weet. Ik kwam tot de conclusie, dat de tijd daar aanmerkelijk meer omvat dan op aarde en gelijktijdig ook weer trager schijnt te gaan. Wanneer je daar bent voel je je ontspannen. Je voelt je rustig en toch kan het gebeuren, dat iets wat op aarde misschien vijf uur vraagt, zich afspeelt in een half uur.

Ik ben naar de vitaliteit gaan kijken en dan blijkt weer dat, naarmate de mensen daar zich minder bezighouden met dingen die ze doen en meer werkelijk zijn, ze eigenlijk over grotere geestelijke kracht beschikken.

Daarna ben ik gaan kijken naar de mediterenden. Die mediterenden daar staan soms praktisch buiten de tijd. In hun meditatie doen ze enorm veel kennis, bewustzijn op. Wanneer ze uit de meditatie ontwaken beschikken ze tevens over enorme geestelijke krachten.

Ik dacht, als dat zo is, dan moet bij iemand die zich bezighoudt met b.v. de verzorging van overgegangene kinderen – heb je bij ons ook Zieltjes die te jong bij ons komen moeten soms nog aanpassen, die hebben druk werk – het tegendeel zijn. Ik zal daar eens gaan kijken. Wat blijkt? Degenen die daar zijn gebruiken gewoon hun eigen uitstraling – ze zijn dus niet voortdurend met die kinderen bezig – maar ze scheppen een soort sfeer waarin die kinderen zich happy voelen. Het blijkt dat ook daarbij de kracht, in feite groter wordt en veel van de effecten doen denken aan hetgeen ik ook bij de mediterenden heb gezien.

Ik kon nog een trapje hoger en heb dat ook gedaan. Ik ben terechtgekomen in – gezien de aanduiding – die Philips-achtige sfeer, die ze bij ons klank en kleur noemen. Het is een wereld van licht en lagere vibraties. Gemengd. Hier blijkt de tijd steeds sterker bepaald te worden door jezelf. Dus de manier waarop jij beleeft bepaalt voor jou het tijdsverloop. Maar wat is er nog meer?

Degenen, die tot rust komen, blijken in staat te zijn om enorm veel gelijktijdig te verwerken. Het is alsof eeuwigheid dichterbij komt naarmate ze zelf minder interesse hebben voor tijd.

Ik heb dit een paar sferen hoger ook nog nagemeten. Laten we het zo stellen. Hoe hoger ik kwam, hoe minder het effect tijd een rol speelde, maar hoe groter inderdaad de kracht. Hoe groter de mogelijk tot gelijktijdig reageren op veel verschillende invloeden, hoe groter daardoor ook het bewustzijn. Dat leek mij wel wat en toen ben ik maar eens in mijn eigen liefhebberij gedoken. De historie van de mensen. En ik kwam tot een heel eigenaardige conclusie.

Het tijdsbesef van de mensen is in de loop van de tijd enorm veranderd. Niet alleen de aardrotatie is wat veranderd, ook haar baan is meermalen van vlak veranderd. De poolstellingen zijn veranderd, dat weet ik wel, maar ook de manier waarop de mensen leefden.

Het blijkt dat er een tijd is geweest dat de mensen uitermate ontspannen waren. En ze werden heel oud.

Daarna kwam een tijd, dat dé mensen uiteen vielen in de leidinggeevenden en de slaven. Ik heb dit nagegaan en toen bleek dat, wanneer voor een slaaf de gemiddelde leeftijd 28 jaar was, de gemiddelde leeftijd voor de rijken, de leidinggeevenden, veelal lag rond de 60 jaar. Een groot verschil. Het bleek dat de vitaliteit daarbij een rol speelde.

Uitzonderingen hierop waren b.v. in Egypte enkele leidinggevende vorsten. Bij een godsdienstige revolutie werd de vorst onmiddellijk afgemaakt, z.g. door een jachtongeluk, een operatie, ook wel eens vergiftiging e.d. Dat zijn gebruiken, die trouwens tot in deze tijd in sommige kringen nog voortbestaan.

Verder naar de Grieken. Een heel ander volk. Hier blijkt dat de Grieken geestelijk vaak zeer intense bezigheden hadden. Daarnaast echter hadden ze een veel drukker maatschappelijk geheel. Ook hier blijkt een verschil tussen de slaven en de rijken. Maar het wonderlijke is dat we onder de filosofen veel meer mensen aantreffen die erg oud worden dan onder b.v. de handelslieden. Ik ben verder gaan kijken, want dat interesseerde mij.

In Griekenland had men nogal wat orakels, wondergenezers enz. En ik kwam weer voor een verbluffend feit te staan. Er waren enkele officiële orakels met media, die onder zeer stringente voorwaarden moesten leven. Die werden nooit oud. Maar er waren ook de z.g. boeren-orakels of de bergfilosofen. En die haalden de 70 en 80 jaar bij de vleet. Ook blijkt dat er enkele genezers waren – en dat is iets wonderlijks, genezers in die tijd en onder die

omstandigheden – die meer dan 100 jaar oud werden.

De vroege middeleeuwen. Dat viel tegen. In de vroege middeleeuwen blijken alleen bepaalde prelaten een hoge leeftijd te bereiken. Ook enkele vorsten, wanneer ze tijdig aftreden. Maar voor de rest zakt het gemiddelde van de leeftijd toch een aardig eind weg. We krijgen daar een gemiddelde leeftijd van ongeveer 35 jaar.

Kijken we naar de late middeleeuwen, dan blijkt dat die leeftijd aanmerkelijk is gestegen. Die ligt rond de 42.

Ga je nog verder dan zie je ineens een inzinking en dat is kennelijk het begin van de industrialisatie. Want daar blijkt ineens die gemiddelde leeftijd tot rond 30 te dalen. Een leeftijd die wij bij de slaven indertijd ook zijn tegengekomen.

Maar ook de rijkere halen het over hét algemeen niet zo ver. Alleen weer degenen, die zich tijdig uit het zakenleven terugtrekken halen het ver. Die worden 80. Maar allen die tot het laatste toe bezig blijven, voortdurend spanningen blijven ondergaan, halen het niet ver; 50, 55 jaar.

Wat uw eigen tijd betreft behoef ik u niets te vertellen. Dat kunt u nagaan bij het centraal bureau voor de statistiek. Ik wil nu beginnen aan enkele conclusies.

Het blijkt dat een mens, die leert om innerlijk ontspannen te leven, een veel grotere vitaliteit bezit. Verder blijkt dat mensen, die zo ontspannen leven een grotere opnamemogelijkheid hebben voor feiten. Hun redelijke vermogens blijven beter in stand en gelijktijdig vinden zij innerlijk ook grotere geestelijke krachten. Hoe meer je gebonden bent aan stoffelijke ritmen zonder meer en daarbij vooral aan die ritmen, die niet tot je eigen lichaam behoren, hoe minder kans je hebt om oud te worden. Dus u weet het, als u oud wilt worden, veel ontspannen.

Ik ben nogal wat mediums tegengekomen in het verleden – ik heb u daar een paar punten van genoemd – en ik kwam tot een vreemde conclusie. Veel mediums die bewust werken, werken een taak af. Hun leeftijden lopen sterk uiteen. Je hebt er bij die overgaan wanneer ze 50 zijn en je hebt anderen die gaan pas over wanneer ze 140 of 150 jaar oud zijn. Wat dat betreft: bewust mediumschap schijnt samen te hangen met taakvervulling. En de taak in zichzelf is niet aan tijd gebonden. Ze is gebonden aan een innerlijk besef.

Ik heb maar meteen de genezers onder de loupe genomen. Genezers blijken eveneens soms zeer oud te worden. En wanneer je gaat kijken hoe dat komt dan blijkt dat het mensen zijn, die de tijd nemen voor hun patiënten. Heel gek. Het zijn mensen die ontspannen die innerlijke kracht afwachten, doorgeven en daardoor ook weer enorm veel kracht schijnen te ontvangen.

Er waren er enkele onder die probeerden een zo groot mogelijke productie te halen. Bij hen ligt de gemiddelde leeftijd rond de 60 jaar. Bij de anderen ligt de gemiddelde leeftijd bij de 180 jaar. Dat scheelt nogal wat. Ook in uw tijd.

Er is dus een verband tussen de innerlijke toestand van de mens, zijn vitaliteit op aarde en – ik zou haast zeggen – geestelijk gezien de vruchtbaarheid van zijn leeftijd. En nu moet ik wat ingewikkelder worden.

De werkelijke kracht die onze vitaliteit, ons leven, maar ook ons gebruik van onze vermogens en van onze mogelijkheden beheerst, blijkt een innerlijke kracht te zijn. Ze behoort kennelijk tot die sfeer, die wij aanspreken als de sfeer van "zuiver licht". Mensen, die uit deze kracht leven, zijn op aarde niet bepaald klokkijkers of tijdgebonden. Voor hen is de taak belangrijker dan een tijd.

Wanneer we proberen die innerlijke kracht verder te definiëren dan blijkt dat mensen die van deze innerlijke kracht gebruik maken voortdurend over meer energie beschikken, tenzij – en dat is nu weer het wonderlijke – zij op een punt komen, waarbij zij proberen deze energie in te passen in de redelijke processen. Op dat ogenblik schijnt er een knopje omgedraaid te worden en dan neemt de feitelijke energie af.

De ontspannenheid speelt ook hier weer een grote rol en ook de aanvulling van krachten. Aanvulling van krachten schijnt weer mee afhankelijk te zijn van de ontspanning die de mens kan vinden. Een mens die na b.v. een lezing, een séance of een andere prestatie waarbij de eigen vitaliteit mee ingezet wordt, tot volledige ontspanning komt, heeft zeer waarschijnlijk

ongeveer een half uur nodig om terug te keren tot zijn normale peil. In het daaropvolgende uur zal hij zelfs ongeveer 20% aan energie meer hebben dan het normale peil. Wonderlijk verschijnsel. Je krijgt dus meer terug dan je hebt. Het verandert wel weer langzaam, maar je hebt het.

Dan blijkt verder dat herhaalde inspanningen, die in een tijdsbesef verankerd zijn, wel energie vreten. Daar wordt de compensatie minder. Prestaties die niet aan tijd gebonden zijn maar die alleen uit een behoefte-element geboren worden, blijken echter die energieoverdracht aan de persoonlijkheid juist weer op te voeren. Ik zou zeggen, dat hierbij een innerlijk besef een grote rol speelt en dat dit besef ongetwijfeld mede ergens gelieerd is aan het tijdsbegrip, zoals de mens dit hanteert.

Wanneer tijdsbesef en innerlijke energie vergelijkbare factoren blijken te zijn kun je zeggen, dat beiden mogelijk een verschijningsvorm zijn van één en hetzelfde. Alles wat ik heb waargenomen en heb nagegaan wijst in die richting. Ik ben daarom geneigd het volgende te stellen:

Een mens die spontaan leeft en daarbij zijn eigen krachten alleen gebruikt volgens door hem spontane regels heeft een optimale vitaliteit. Hij zal daar tegenover een zeer gering tijdsbegrip hebben.

Een mens die volledig tijdgebonden werkt verteert door zijn tijdsbesef een deel van zijn vitaliteit. Tijdsbesef en vitaliteit zijn onderling verwisselbare waarden.

Stel nu dat wij beschikken over een basisenergie en dat die basisenergie mede een rol speelt, ook in het stoffelijk bestaan. Dan is hieruit af te leiden, dat het geheel van onze bewustwording bereikt wordt op het ogenblik, dat ons tijdsbegrip nul is. Inwijdingen zouden dus in feite mogelijk zijn op het ogenblik, dat het tijdsbesef van een individu volledig verdwenen is. Alle begrip van tijd, zelfs in het onderbewustzijn bestaand, belemmert niet alleen de inwijding, maar belemmert ook een volledig erkennen van en gebruiken van de krachten die in je berusten.

Op het ogenblik dat een mens zijn toegemeten energie verbruikt heeft kan hij alleen door in zichzelf te keren opnieuw energie opnemen, Het blijkt dat voor een leven op aarde een bepaalde hoeveelheid energie als minimum beschikbaar is. De wijze waarop deze energie verbruikt wordt, wordt bepaald door de reeks van acties, het tijdsbesef etc. zoals ze een rol spelen in het menselijk bestaan. Is iemand gekomen aan de grens van die krachten, dan zal hij in zichzelf moeten keren. Hij zal de tijd a.h.w. een beetje opzij moeten schuiven. Dan ontstaat opnieuw een oplading.

Meditaties e.d. zijn als zodanig niet alleen innerlijke verlichting, ze zijn daarnaast ook levensduur bevorderend. Zij bevorderen de hoeveelheid kracht waarover een mens kan beschikken en daarmee ook de krachten, die hij uit sferen of andere werelden zou kunnen ontlenen.

Nog verder zoekend kwam ik tot nog een heel andere conclusie. Daar moet u zelf maar eens over nadenken. Denken op zichzelf betekent heel vaak een poging doen om ook het onverklaarbare te verklaren.

Een mens die het denken registratief gebruikt, dus alleen om vast te leggen wat is, zal over het algemeen over een zeer grote energie beschikken. Hij zal enorm veel feitenmateriaal opnemen, terwijl de verwerking van dit feitenmateriaal praktisch intuïtief geschiedt. Hier is weinig sprake van logisch redelijke processen, maar van voortdurende conclusies, die bereikt worden aan de hand van een reeks opgenomen feiten, waarvan slechts een beperkt deel het waakbewustzijn bereikt. Hier moet gesteld worden dat de grootste wijsheid niet ligt in opname van kennis met grote krampachtigheid maar eerder in het a.h.w. ontspannen aanvaarden van het bestaan van feiten.

Toen ik dit allemaal had geconstateerd heb ik mij afgevraagd of degenen die met een lesboekje onder hun hoofd gaan slapen toch eigenlijk niet verstandiger zijn dan menigeen denkt. Het klinkt een beetje vreemd, maar je bent daardoor wel gericht op een bepaald gebied van kennis. Gelijktijdig ga je je volledig en rustig ontspannen. Het resultaat is, dat door die afstemming alle feiten uit je omgeving, die met die kennis samenhangen, jou kunnen bereiken. Die worden opgeslagen in het onderbewustzijn, maar worden voor het waakbewustzijn aan de hand van vragen of toestanden onmiddellijk verwerkt in antwoorden.

De moeilijkheid is, dat je dan de afleiding van die antwoorden misschien niet volledig kent, maar de antwoorden op zichzelf bezitten een zeer hoge graad van juistheid.

Is het menselijk denken dan eigenlijk geen energieverstopping? Soms zou je het haast denken. Trouwens als je ziet wat alle denkers op aarde hebben aangericht, dan vraag je je wel eens af of het niet beter geweest zou zijn als ze niet gedacht hadden. Maar aan de andere kant hebben wij een mate van bewustzijn nodig.

Ik geloof dat denken op zichzelf nuttig is zolang het niet ontaardt in gedrevenheid. Denken is iets wat bij het menselijk bestaan hoort. Maar op het ogenblik dat je je gedachtenleven, het naspeuren van feiten e.d. zo veel hoger gaat stellen dan de rest van je leven blijkt het enorm veel kracht te verteren. Het blijkt ook je tijdsbesef te verstoren, maar op een wat negatieve wijze.

Denken, zou ik zeggen, behoort bij de feiten. Beseffen is iets anders dan denken. Het is besef waardoor krachten ontvangen en ontleend kunnen worden. Het is zeker niet de stoffelijke of logisch-redelijke wijsheid die je opdoet, waardoor de energieën waarover je beschikt, bepaald worden.

In mijn poging om dit allemaal na te speuren en na alle conclusies waartoe ik gekomen ben ga je ook nadenken over het leven zelf. Leven is iets anders dan de mensen denken. Leven is helemaal niet bestemd om iets te bereiken, maar om meer te zijn. En meer "te zijn" betekent meer openstaan voor het geheel van alle krachten waarmee je op welke wijze dan ook te maken hebt.

Iemand die zegt: "Een bedelaar heeft niets van zijn leven gemaakt" kan het wel degelijk mis hebben. Want die bedelaar kan zo spontaan geleefd hebben, dat het geheel aan besef dat daardoor ontstaan is – of kosmische erkenning zou je kunnen zeggen – veel hoger kan liggen dan bij een professor die voortdurend bezig is zijn eenzijdigheid in één bepaald vak verder op te voeren.

Wanneer leven voornamelijk beseffen is, dan is prestatie veel minder belangrijk dan een mens denkt. Ook ik heb gedacht dat prestatie belangrijk was. Of belangrijkheid in de ogen van anderen.

Een idioot kan, stoffelijk gezien, misschien minderwaardig zijn. Maar diezelfde idioot kan zozeer openstaan voor de wereld om hem heen, dat daardoor zijn besef veel meer kosmische waarden omvat dan van die z.g. verstandige mensen. Verstand is geen maatstaf voor geestelijk bereiken.

Ik vraag mij af of de wereld soms van slag raakt omdat er te veel klokken zijn. Tegenwoordig is het helemaal erg. Ik hoor dat, als je tegenwoordig buiten loopt, je steeds een klok tegenkomt, die je vertelt, dat je eigenlijk op moet schieten omdat het al later is dan je had gedacht. Nu is een klok een tijdsmeter. Maar dat betekent alleen maar, dat je een gezamenlijke oriëntatie in de tijd krijgt. Die oriëntatie echter kan nooit bepalend zijn voor wat je doet. Wat je doet moet los staan van de tijd. Alleen je contacten met anderen kunnen aan de hand van de tijd mee bepaald worden.

Ik zeg hier dingen waar u veel aan kunt hebben en er zit nog iets leuks bij. Wanneer een mens zijn stoffelijk tijdsbesef niet omzet in een tijdsgebondenheid zal hij innerlijk zeer ontspannen zijn. Is hij innerlijk ontspannen dan zal hij daardoor meer in harmonie zijn met bepaalde sferen.

Een mens die innerlijk volledig ontspannen is kan alle sferen a.h.w. bezoeken. Daar zit maar één moeilijkheid bij. Op het ogenblik dat je het uiterlijk tijdsritme overneemt van een bepaalde sfeer ben je voor die sfeer aantastbaar.

Het heeft mij een verklaring geleverd voor een verschijnsel waar ik wel eens over heb nagedacht. T.w.: Hoe komt het dat wij in een lichtende sfeer of tot in de meest duistere sfeer kunnen gaan, omringd door duivels en demonen en de rest, en dat ze ons niets kunnen doen?

Men zegt je: "Er is een licht om ons heen."

Maar wat is dat licht dan? Ik ben tot de conclusie gekomen dat het gewoon een persoonlijke tijd is. Het is gewoon ons eigen levensritme, dat zo sterk is, dat geen enkel ritme dat kan aantasten. Maar dat betekent dan ook, dat iemand die stoffelijk ontspannen is, werkelijk geen

spanningen kent, in de meest duistere sfeer of in de meest lichtende sfeer kan komen zonder dat daar ooit iets zijn wezen kan benadelen. Erg interessant. We gaan nog een kleine stap verder.

Daar wij in deze toestand van ontspannenheid deel kunnen hebben aan alle krachten, aan alle sferen, aan alle energieën, zal alleen ons besef van een bepaalde toestand – niet de stoffelijke beredenering, maar gewoon het besef van een bepaalde toestand – voor ons gelijktijdig de toegang betekenen tot de krachten die daar zijn, voor zover zij met ons wezen stroken. Het zal ons afschermen tegen alle energieën die niet met ons wezen stroken en wij zullen in een schijnbare tijdloosheid een zo volledige reeks belevingen door kunnen maken, dat wij allen op grond daarvan innerlijk datgene kunnen ontplooien, dat men Goddelijke Kracht noemt.

Goddelijke Kracht, voor ons Onbegrensde kracht, Onzegbare kracht, als deel van ons wezen is alleen maar denkbaar op het ogenblik, dat wij niet proberen ons eigen ritme aan de uiting van die kracht op te leggen. We moeten niet proberen om even precies duidelijk te maken wie en wat wij zijn – en laten we even opschieten want we moeten ook nog een beetje bewustwording halen ook – wij moeten leren te drijven in de tijdloosheid. Op dat ogenblik zijn wij deel van de Goddelijke kracht. D.w.z. dat al, wat van die kracht bij ons wezen past, mee kristalliseert op het ogenblik dat wij hier tijd beseffen.

Wij zijn helemaal niet zo hulpeloos als wij denken. Maar onze grote fout is steeds weer, dat wij blijven denken in tijdsmomenten. In duur. Dat wij proberen te denken in hoeveelheden. Veel kracht, weinig kracht. Veel bewustzijn, weinig bewustzijn.

Op het ogenblik dat wij leren deze stoffelijke maatstaven – in de stof belangrijk en noodzakelijk, dit geef ik toe – in ons geestelijk zijn buiten beschouwing te laten, zullen we de volheid van de kosmische krachten, voor zover ons wezen die verdragen kan, in onszelf erkennen, ontmoeten en beleven. En dan kan dat moment tien jaar duren of een tiende seconde, de mogelijkheid daarvan is dezelfde.

Dit brengt mij tot het besluit en weer een conclusie. , Als u één ogenblik werkelijk in staat bent uzelf a.h.w. over te leveren, uw hele besef te richten op God, dan hebt u alles gekregen wat u nodig hebt. Maar als u 25 jaar op uw knieën ligt, voortdurend roepende tot God, terwijl u steeds bezig blijft met uw eigen wereldje, uw eigen maatstaven, dan is het enige wat u daaraan over houdt eelt op uw knieën.

God beleven is mogelijk, maar niet op onze voorwaarden. De kracht uit de kosmos in onszelf beleven en doormaken is mogelijk, maar niet volgens onze maatstaven. Alleen door onze maatstaven opzij te schuiven en op te gaan in de kosmos.

Wanneer wij terugkeren in ons begrip van tijd en normen zullen wij een beeld nodig hebben om dat allemaal voor onszelf opnieuw, waakbewust, in de herinnering te brengen. Daarom zullen we altijd symboliseren in beelden. Onze belevingen en tochten naar de sferen, bij inwijdingen e.d. zijn symbolen. Zijn niet de volledige werkelijkheid.

Datgene wat wij menen te zien of menen door te maken heeft weinig of niets te maken met de feiten, maar alleen op die manier kunnen wij het aan onszelf overdragen. Daarom heeft misschien onze gastspreker van vandaag toch gelijk als hij zegt: "een gastspreker in parabelen." Want wat wij onszelf vertellen, wanneer wij in de stof zijn, over belevingen in de geest is ook een parabel. Een gelijkenis waardoor we in onze beperkingen en in ons begrip van maatstaven toch iets vast kunnen leggen van de toestand, waarin in wezen de grenzen wegvallen.

HORA EST
(gastspreker)

Toen mij gevraagd werd om u het één en ander te vertellen heb ik onmiddellijk gedacht aan de werkelijke basiskracht van het hele heelal, die in duizend en één vormen in verschijning treedt. Eén daarvan is de tijd. Ik wil proberen u iets over die krachten, zover ze u betreffen duidelijk

te maken.

Er is één kracht, maar die kracht kan in duizenden vormen voorkomen.

Heel veel mensen zijn geneigd te zeggen: Wanneer ik die ene kracht ken is het voldoende. Die mensen doen mij denken aan de man, die zei: "Ach, als je één schroef gezien hebt heb je ze allemaal gezien. Dus één schroef is genoeg." Er was één schroef en dat was genoeg tot hij op een gegeven ogenblik vijf schroeven nodig had en hij zijn werk niet kon afmaken.

Bij ons is het zo, dat wij de kracht moeten zien zoals die er is. We moeten leven met die kracht in al haar verschijningsvormen en we moeten het niet vreemd vinden dat één en hetzelfde verschijnsel op duizenden verschillende manieren kan uitwerken in ons bestaan en in ons leven.

We zijn geneigd om zoals dat heet de zaak te verabsoluteren. Wij zeggen: "Dit is zó en dus is al het andere onwaar." Maar is een leugen niet de waarheid, die niet meer te constateren is? En is een waarheid eigenlijk niet een leugen, waarin we ons onvermogen om de waarheid te beseffen verbergen achter een beperkte uitspraak?

Wij zijn zo geneigd om alles te weten. We zijn geneigd om alles te herleiden tot één en hetzelfde. De diversiteit, de veelvuldigheid van kracht en verschijnselen ontgaat ons.

Neem nu een eenvoudig verschijnsel als de tijd. Hebt u de tijd? Neen, die hebt u niet. De tijd heeft ú. Want tijd is niets anders als de opeenvolging van momenten van bewustzijn. Het is a.h.w. een soort lopende band, waarop alle verschijnselen van de schepping langs u circuleren. Dat wil zeggen, dat de lopende band hetgeen is wat de beweging maakt en dat niet de dingen zelf bewegen.

Wanneer je naar de kosmos kijkt zie je hoe de sterren allemaal hun eigen baan beschrijven. Er zijn banen bij die bijna rechtlijnig zijn, parabolisch of ovaal. Er zijn ronde banen bij en sinoïde banen die in zichzelf weer een spiraal vormen.

Je ziet al die sterren met hun planeten in een razende dans wervelen en dan zeg je tegen jezelf: "Dat zou nu toch de tijd moeten zijn."

Maar het is de tijd niet. Het is er een verschijnsel van. Want op het ogenblik dat ik de tijd terzijde zet is die beweging niet meer een zich verplaatsen van allerlei sterren en planeten, maar is het een complete tekening. Dat wat ik zie als de beweging wordt dan plotseling uitgedrukt als een lijn. De stippen van de tijd zijn samen de tekening van de werkelijkheid geworden.

Als je daar mee bezig bent zeg je: "Daar zit een enorme kracht in." Als je voorstelt wat voor energie er nodig is om zo'n kleine planeet als uw aarde in een baan rond zo'n enorme massa als in verhouding uw zon te laten cirkelen, dan vraag je je af, waar dit verschijnsel, die kracht blijft. En dan blijkt iets wonderlijks.

Op het ogenblik, dat je de tekening ziet in plaats van de zich steeds verplaatsende stippen zie je ook, dat ze het symbool is ge worden van een kracht. Het is een soort magisch zegel. Een uitdrukking. En als je je daarop richt is het of je er in verzinkt. De vormen, de bewegingen zijn dan niet werkelijk meer.

Er is dan niets meer wat je tijd kunt noemen, maar er is een oceaan van energie, waarvan je de grenzen niet kunt overzien. En dan laad je je op met enorme krachten en energieën. Wanneer je terugkeert en een ogenblik vergeet het geheel te zien, dan sta je weer in een bewegende wereld. Dan zie je de tijd weer. Maar de kracht die je hebt is niet tijdgebonden.

Misschien zou je het zo kunnen zeggen: Een mens die eet, gebruikt voedsel dat wordt verwerkt. Wanneer dat voedsel verwerkt is, is er weer nieuw voedsel nodig, etc. Het gehele proces herhaalt zich. Maar wanneer iemand op aarde zo ver gevorderd zou zijn – sommige ingewijden hebben het wel eens bereikt – dat hij zich eenvoudig kan voeden met de levenskracht die in de atmosfeer van de planeet aanwezig is, dan behoeft hij niet meer te eten. Hij heeft geen honger meer. Het lichamenlijk proces van de voeding staat stil, bepaalde organen verdwijnen bijna en toch blijft hij leven.

Zo is het geloof ik ook, wanneer wij geconfronteerd worden met zaken als tijd en eeuwige krachten.

Wij zijn geneigd om voortdurend de tijd te consumeren. Wij vreten ogenblikken. Maar wanneer wij de eeuwigheid gaan beseffen hebben wij die ogenblikken niet meer nodig. We blijven wel bestaan, maar veel van hetgeen ons vroeger beheerst heeft – hoeveel mensen worden niet geregeerd door hun buik, nietwaar – verdwijnt eenvoudig. Dat verkommert. Het is er wel, maar het speelt geen rol meer. Op die manier komt een mens met de eeuwige kracht in aanraking.

De grootste moeilijkheid waarmee je geconfronteerd wordt wanneer je deze dingen wilt zeggen is dat je je alleen in tijd kunt uitdrukken. Ik spreek. D.w.z. dat ik voortdurend andere modulaties van lucht uitstuw via het instrument, waarvan ik gebruik maak, waardoor woorden ontstaan, die bij u weer worden omgezet in begrippen. Een proces dat inderdaad alleen in de tijd denkbaar is. Probeer ik het anders over te dragen – en dat probeer ik ondertussen – dan kan ik alleen, een totaal beeld uitstralen.

Wanneer je met woorden werkt is het of je een roman schrijft. Maar alles wat die roman zegt kun je op één doek neerpenselen. Eén schilderij kan een hele roman vertellen met dit verschil, dat in een boek alles in volgorde staat.

Wanneer je het doek bekijkt wordt die volgorde bepaald door de wijze waarop jij kijkt. En als je alles in één blik kunt overzien is alles gelijktijdig. Op die manier werk je wanneer je probeert de geestelijke kracht uit te stralen. Een geestelijk beeld te geven.

Dat geestelijke beeld dat voor mij dichterbij de werkelijkheid ligt is niet alleen een beeld. Het is ook gelijktijdig kracht. Misschien kun je de eeuwigheid omschrijven als het totaal van alle gebeurtenissen uitgebeeld in kracht. Een soort doek van de Schepping waarbij het weefsel onbekend is, maar waarbij we weten dat alle kleuren, alle tonen en alle lijnen bepaald worden door kracht. En het wonderlijke van die kracht is weer, dat zij levenskracht is. Ik heb ook levenskracht. Ik kan dus in het schilderij stappen. Ik kan door een landschap heendolen dat er voor mij niet is, wanneer ik buiten het doek sta. Maar ik kan er deel van uitmaken, en alles beleven wat er in bestaat, zodra ik de grens overschrijd en deel word van de kracht waarin het is uitgebeeld.

U leeft in de tijd. Op het ogenblik dat u die tijd verlaat staat u in de eeuwigheid. Die eeuwigheid omvat alles wat u achtereenvolgens in tijd zoudt kunnen constateren. Kunt u zich nu het volgende misschien voorstellen? In een boek beschrijf je op bladzijde 237 dat er een bron is waaraan je je kunt laven. In de tijd moet je vele dagen reizen voordat je aan dat rustpunt komt. Kijk ik nu in dit doek van eeuwigheid dan zie ik de bron. Zij is er onmiddellijk. Ik behoef er niet naar toe te gaan, maar haar slechts te beseffen en ik laaf mij zonder meer aan die bron.

In de geschiedenis van het mens-zijn komen er ogenblikken voor dat je – al is het maar kort – je verenigd gevoelt met het hogere, met het grote. Er zijn ogenblikken van inwijding, waarin je plotseling ontruikt wordt aan de beperkingen van je bestaan en je een nieuwe wereld gaat concipiëren. Het duurt maar kort, maar het is er wel. Het is deel van dat geheel waartoe je behoort. Die toestand en al wat daarin aan mogelijkheden, aan kracht, ervaring en erkenning schuilt kan voortdurend beleefd worden zolang je er maar niet buiten blijft staan en er naar kijkt. Je moet gewoon deel zijn van de totaliteit.

Dit laatste is voor een mens, dacht ik, en ook voor een geest vaak erg moeilijk. Het valt niet altijd mee. Toch zijn er ogenblikken waarin een mens het bereikt. Er zijn – noem het ogenblikken – waarin een geest dit bereikt. Maar als je zelf maar een beperkte punt bent op een lijn dan kun je als punt die lijn niet meer onthouden, zodra je je van je eigen functie in de lijn te zeer bewust wordt. Nu stel ik dit: Als deel van de lijn is het, belangrijk dat ik, vergeet dat ik een bepaald punt op die lijn ben, want dan heb ik deel aan het geheel. En dat wil zeggen dat dat geheel in mij als een werking, als een kracht aanwezig is. Ik word niet de lijn, maar het geheel van de lijn is plotseling beschikbaar in mij als één punt van dé vele punten, waaruit dé lijn is opgebouwd.

Levenskracht en energie zijn rond je. Maar zolang je probeert. Ze van buiten naar je toe te trekken kun je er maar heel weinig van bereiken. Maar als je één bent met de kracht behoef je haar niet naar je toe te trekken. Behoef je haar niet te meten, noch te proberen je ermee vol te stoppen. Dan is de kracht er. En ze zal er ook zijn wanneer je weer funktioneert als apart deel van het geheel. Voor mij is de tijd eigenlijk niets anders dan de afstand die wij scheppen tussen onszelf en het andere. Het is een energie, die door ons gebruikt wordt om kleine flitsen

achtereenvolgens te registreren, in plaats van één te zijn met de kracht waaruit het verschijnsel voortkomt. Dat betekent dat iemand, die één is met de kracht, deel is van al datgene wat door die kracht geuit wordt.

Laten we het zo zeggen: Er is statische elektriciteit in voldoende mate aanwezig. Soms springt hier of daar een vonk over. Wanneer je nu één bent met de bron van die statische elektriciteit zelf, met hetgeen waarin ze bevat is, zijn al die vonken deel van jou. Het andere woorden: je hebt deel aan alle dingen. Dan maakt het niet uit of die vonk springt naar een koperen of een ijzeren geleider of misschien gewoon naar een nieuwsgierig iemand, die te dicht in de buurt komt.

Wanneer ik deel ben van de kernkracht bestaan er geen verschillende werelden of sferen. Het is de wijze waarop ik buiten het geheel sta, waardoor deze verschillen voor mij ontstaan. Nu zal mijn kracht of de kracht waarvan ik deel ben, in elke sfeer of wereld wel werkzaam zijn. Ze zal optreden. Ze zal effecten veroorzaken. Maar deze dingen zijn natuurlijk, zijn vanzelfsprekend. Ze zijn niet meer een functie van mijn wil of een deel van mijn vermogen. Ze zijn een kwaliteit die ik zonder meer bezit.

U leeft, als mensen op deze wereld. Ja, dan denk je misschien aan de oude geschiedenis van de Trappers in de Verenigde Staten. Er waren er bij die men kende, want die hadden zo'n jas aan en zo'n kapotte hoed op. Ze droegen zo'n kruithoorn en zo'n wapen. Dat was hetgeen waardoor ze kenbaar werden, want ze kwamen er gewoon niet toe om al die dingen eens een keer terzijde te leggen. En wanneer ze het al deden trokken ze het gauw weer aan.

Zo zijn wij eigenlijk ook. Wij kijken naar de uiterlijkheden. Wij kennen elkaar en ook onszelven aan de uiterlijkheden die ons onderscheiden van de ander. Maar we vergeten, dat er een grote mate van vergelijkbaarheid in die schijnbaar strijdige uiterlijkheden zit.

We zitten hier met een betrekkelijk klein gezelschap. Zijn er nu werkelijk verschillen tussen u? U denkt van wel. Toch hebt u allemaal – begrepen of onbegrepen – hetzelfde heimwee. De hunkering naar het onbekende. Datgene wat je altijd weer verwacht en nooit helemaal bereikt. Datgene wat voor je wegvlucht als een fata morgana voor de reiziger in de woestijn. Dat is bij u allemaal praktisch gelijk.

De diepste dromen, het diepste weten, het diepste beseffen, het diepste zijn in u is gelijk. Maar de uiterlijkheden maken voor u het verschil. En u bepaalt zelf de mensheid, de sferen, de krachten, de geest, aan de hand van de uiterlijkheden. Maar de uiterlijkheden tellen niet. Alleen de kern, want de kern is gelijk.

De kern is de kracht waaruit het verschijnsel vorm en tijd voort kan komen, maar die is in u de basis van al wat u bent. Deze kracht is het belangrijke. Niet het verschijnsel wat ze te voorschijn roept.

In een lang leven, in vele sferen, heb ik ontdekt hoe moeilijk het is afstand te doen van het uiterlijke; van datgene wat je bent, al is het maar: een denkbeeld, waardoor je meent je te onderscheiden van de anderen. Een enkele maal bereik je toch dat je jezelf als een aanvulling geeft aan al het andere, wat rond je bestaat, zonder je af te vragen of er grenzen zijn. Zonder je af te vragen of dit nu van jou komt of van een ander. Tijden, waarin je een neutraliteit schijnt te bereiken, die gelijktijdig de vervulling en de volheid is van de kracht waarvan je deel bent.

Reizen door de tijd lijkt de mensen een sprookje. Maar wat is tijd anders dan de vaste lijn van gebeuren, waarlangs uw besef zich voortbeweegt? O, niet uzelf. Dat denkt u maar. Uw vormomschrijving is een denkbeeld. En die vormomschrijving, inderdaad, doorloopt de tijd. Maar achter u blijft de schim van wat u geweest bent en voor u staat de schim van wat u zult zijn. Rond u staan de schimmen van al wat u geweest had kunnen zijn, nu zoudt kunnen zijn of ooit zoudt kunnen worden. En enkele van die gestalten kiest u uit en u zegt: "Dit ben ik." Moeilijk afstand van te doen. Maar dat is de tijd. De tijd is eenvoudig onze beweging door de totaliteit van mogelijkheden.

We moeten afstand nemen van onszelf. Een mens staat op de grond, hij kijkt rond zich en ziet een stukje van de wereld, begrensd door een horizon. Een mens gaat op een uitkijktoren staan en de horizon wijkt wat terug. Hij ziet wat meer. En gelijktijdig versmelt veel wat hij eerst als détail had gezien tot eenheid. Hij stond temidden van bomen. Nu kijkt hij uit over een bos.

Neem diezelfde mens mee in een luchtballon en hij ziet een groter deel van de wereld en een grotere horizon.

Neem hem mee met een vliegtuig, nog hoger. De horizon wijkt nog verder, maar de détails worden geringer. Ze worden lijnen. En zend dan iemand omhoog met zo'n modern ding, zo'n satelliet. Wat eerst een hele wereld leek is niets anders meer dan één stip in een soort wereldkaart die beneden je ligt.

Nu kun je zeggen dat dit een verplaatsing van de mens is. Maar neem nu het besef en verplaats het besef. Kijk als mens rond je. Overal zijn de détails. De feiten van de tijd, van de gemeenschap. De problemen van de economie en van de regeringen. De nieuwe en de oude openbaringen. Alles tezamen overwoekert en verstikt het je haast en je weet niet meer wat het is. Je denkt dat het afzonderlijke waarden zijn. Tegenstellingen zijn. En je verliest je kracht totdat je wilt kiezen voor het ene en wegvlugten voor het andere.

Wordt bewuster. Neem wat afstand van die dingen en opeens zie je dat al die tegenstellingen gelijktijdig een geheel vormen. Een andere werkelijkheid misschien. Maar een werkelijkheid waarin je geen partij meer behoeft te kiezen. Waarin je je verwant kunt voelen, niet met één klein geheelje temidden van allerhand tegenstellingen, maar met een geheel van tegenstellingen. Want dat is een wereld.

Stijg nog hoger en je beseft, dat al die kleine dingen alleen maar de lijnen tekenen van een werkelijkheid. Ga nog verder en je ontdekt, dat je hele wereld niets meer is dan één flonkerend vuurvliegje tegen een zwart gordijn van ruimte, die je nog niet beseft.

Zo zou je soms uit de tijd moeten vluchten. O, ik weet het, je kunt niet altijd in een ballon blijven zweven. In een vliegtuig omhoog blijven. In een satelliet blijven zitten of zelfs wegvlieden in de ruimte en terugzien naar de kleine aarde die daar, om die grote zon, een beetje rondanst als een elektron rond de kern van een atoom. Je moet terug. Maar dat weet je. Dan voel je aan wat de werkelijkheid is. En kijk, dat aanvoelen van de werkelijkheid is voor ons belangrijk.

Gebonden in de tijd met al haar wisselingen en tegenstellingen vergeten we vaak dat we eeuwig zijn. Dat wij tijdloze wezens zijn. Opgaande in de tegenstellingen proberen we onze krachten te meten met het andere, maar daardoor ontkennen we een deel van de kracht die we zelf zijn.

Wij strijden met de wereld, maar wij strijden eigenlijk met onszelf.

We geven onze krachten voor een deel aan onze tegenstanders en wanneer ze ons overwinnen hebben we alleen maar een nederlaag geleden t.a.v. ons ik-besef.

Wie de kracht wil kennen, die werkelijk is, moet voor een ogenblik de tegenstellingen vergeten. Tegenstellingen tussen gisteren en morgen. Tussen jezelf en het andere. Tussen werelden en sferen. En voelen: er is maar één kracht. Een kracht die je zelfs niet meer licht of duister kunt noemen.

Eén kracht waaruit alle verschijnselen voortkomen.

Eén kracht waarvan je deel bent als verschijnsel en als bron tegelijk.

Eén kracht die werkt door jou en al het andere.

Eén kracht die, vanuit jou, in al het andere kan doordringen, wekkende dat, wat jij bent, in de ander omdat de ander geen tegenstelling is, maar een deel van jezelf. Dat is de werkelijkheid.

Een mens ging uit in het tijdloze en terugkerende zei hij: "Ik weet niets, maar ik ben alles." Dit nu is de sleutel tot de volledige inwijding. Dit is de bijna vergeten oude wijsheid van het: "Dit zijt gij."

Dit is de kern van al, wat je naastenliefde en christendom noemt. Dit is de kern van de ontruktheid van de Boeddha's, de kern van alle werkelijkheid.

Wij leven in de tijd, maar wij zijn deel van alle tijd en alle kracht. Wij zijn de kracht en de verschijnselen rond ons. Wij zijn de bijkomstigheden, terwijl de kracht de enige blijvende werkelijkheid is.

Laat ons dan soms proberen te vergeten dat wij "ik" zijn.

Laat ons beleven te zijn zonder grens.

Laat ons erkennen de tijdloosheid, terwijl wij nog denken en leven in tijd. Want daaruit zullen

wij de kracht en het diepe weten vinden waardoor wij ons kunnen bevrijden van de tegenstellingen die ons anders vernietigen.

Ik heb getracht in de vorm van een ik de onbegrenstheid van de kracht iets meer voor u tot leven te wekken. Ga uw wegen als deel van het geheel. Noem uzelf "ik" en worstel met tegenstellingen. Maar weet dat de werkelijkheid de eenheid is waarin alle tegenstellingen verdwenen zijn. Waarin alle strijd is opgeheven en waarin alle kracht voortdurend en als eenheid in elk verschijnsel zich manifesteert.

Dat is mijn boodschap voor u vandaag.